

KOSKELAN SUKUSEURA

Jäsentiedote 1/2020 Joulukuu

Hyvää Joulua Koskelalaiset!

Elämme tällä hetkellä poikkeuksellisia aikoja, sellaisia joita kukaan maapallolla elossa oleva ihminen ei ole koskaan kokenut. Korona-pandemia on pysäyttänyt koko ihmiskunnan ja odotamme tällä hetkellä aika lailla hämmentyneinä lähestyvää Joulua.

Joulu, joka on läpi vuosien ollut yksi elämämme jokavuotisista kohokohdista valtaosalle ihmisiä vahvoine perinteineen, tuntuu nyt epätoivoiselta asialta. Kysymyksiä on paljon; miten se vieteään, ketä läheisiä saamme tavata, voiko kauppaan mennä jouluostoksille jne, jne. Olen miettinyt, voiko tällä pandemialla olla myös jokin tarkoitus koko ihmiskunnalle!?! Ehkäpä sen tarkoitus onkin pysäyttää meidät tässä nykyajan oravanpyörässä hetkeksi miettimään maailman menoa, siksi että avaisimme silmämme katsoaksemme maailmaan eri näkökulmasta. Jos mietitään mennyttä vuotta siitä lähtien, kun Korona viime keväänä alkoi valloittamaan ihmiskuntaa; kevät puhkesi kauniinpana kuin koskaan ja kesä valtasi mieleemme Juhannuksen aikaan ihanan lämpimänä aaltona, antaen runsaimman loppukesän marjasadon miesmuistiin ja jonka jälkeen saimme vielä nauttia syksyn yltäkyläisestä väriloistosta sen pimenevässä syleilyssä. Ihmeellinen elämä, ihmellinen vuosi. Onko tällä jokin tarkoitus?

Lähestyvä Joulukuu antaa myös toivoa uudesta paremmasta vuodesta, vaikka se tuleekin vielä alkamaan synkissä merkeissä. Uutiset, jotka ovat jo kertoneet rokotteista, jonka myötä tilanne pitäisi normalisoitua ensi kesään mennessä,

antavat jälleen rohkeutta suunnitella tulevaa. Uskoa siitä, että voimme elää ilman huolta normaalisti ja tavata rakkaimpiamme ja toisiamme. Harrastaa ja tehdä niitä juttuja, joihin olemme tottuneet. Usko hyvään tulevaan, on meille kaikille elämän voima, josta voimme iloita ja nauttia. Itse uskon ja toivon, että myös me Koskelan suvun jäsenet saamme iloita ja tavata toisemme leppoisissa merkeissä tulevan kesän sukutapaamisessa. Olemme miettineet uudentyyppistä tapaamista rennoissa merkeissä. Johtokunnan "aivoriihi" viime kokouksen ohessa antoi jo viitteitä uudesta. Suunnitelmissa on tapaaminen jopa grilliruoan merkeissä avoimessa tilassa, jossa voimme jutella, vaihtaa mielipiteitä ja muistella suvun vaiheita ja mukana olleita. Rohkeimmille olisi tarjolla sauna! Emme tietenkään ole unohtaneet perinteitä; jumalanpalvelus Lappajärven kauniissa kirkossa, haudalla käynti ja kukkien lasku esi-isille, ovat jälleen mukana ohjelmassa, unohtamatta jossain "määrittelemättömässä tilassa ja tilanteessa" pidettävää virallista kokousta. Mutta näistä lisää ensi kesän kynnyksellä.

Lopuksi: muistakaa pitää huolta toisistanne, noudattakaa ohjeita ja olkaa varovaisia. Kyllä tästä vielä hyvää seuraa.

Hyvän joulun toivotuksin
Esa Koskela
puheenjohtaja

Esan side Koskeloihin: Hänen isänsä oli Mauno Matias "Matti" Koskela ja Matin isä oli Helge Koskela.

Mielenkiintoiset koskelalaiset – upeat sisarukset Lappajärven Itäkylästä

Kuva on otettu Hermannin konfirmaatiopäivänä 11.7.2020

Kuvassa vasemmalta Hermannin, Juulia, Jutta, Jenni, Henni ja Johanna.

Minua - Minna "Petrinvaimo" Kuoppalaa - pyydettiin esittelemään lapsemme, joten aloitetaan siitä miten he kuuluvat Koskelan sukuun.

Lapsemme Johanna, Henni, Jenni, Jutta, Juulia ja Hermannin ovat Elli Seliina Kuoppalan os Koskelan pojan Vilhelm Juhani "Jussi" Kuoppalan pojan Petri Kuoppalan jälkeläisiä.

Vanhemmasta nuorempaan

JOHANNA syntyi 1989 ja asuu Klaukkalassa. Perheeseensä kuuluu aviomies Marko sekä lapset Wilhelmiina joka syntyi lokakuussa 2017 ja Josefiina, joka syntyi syyskuussa 2020. Marko on täältä Itäkylästä oman kylän poikia, melkeinpä naapurista. Kouluajan Johanna ja Marko olivat samalla luokalla.

Johanna on ammatiltaan varhaiskasvatuksen opettaja ja Marko insinööri. Molemmat ovat pelanneet pesäpalloa varmaan 6-vuotiaasta lähtien. Johannalla se on jatkunut edelleen, mutta nyt tietysti ollut taukoa äitiysloman ajan. Kenties näemme hänet taas ensi kesänä kentällä lukkarin hommissa. Markon pallo on vaihtunut pienempään, golfiin. Marko myös ruukaa juosta joka vuosi Helsinki-Maratonilla puolikkaan maratonin. Wilhelmiinakin on aloittanut jalkkiskerhon ja onhan hänellä jo golfmailatkin. Josefiinan kummitäti Henni sanoi, että opettaa tytön tykkäämään pesäpallosta. Katsotaan miten käy. Johanna on myös suorittanut metsästyskortin ja ampunut hirvenkin.

HENNI syntyi 1991 ja asuu Tampereella miesystävänsä Miron kanssa. Miro on Kannuksen poikia. Henni on ammatiltaan sairaanhoitajaja työskentelee Tampereen Yliopistollisessa sairaalassa. Hän opiskelee työn ohella liikunnanohjaajaksi Haaga-Helin ammattikorkeakoulussa Vierumäellä. Myös tämä parivaljakko pelaa pesistä, aloittaneet myös noin 6-vuotiaana. Kuntosali, lenkkeily ym liikkuminen kuuluu heidän elämänsä. Johanna ja Henni harrastivat myös judoa aikoinaan.

JENNI syntyi 1996 ja asuu myös Tampereella kihlattunsa Jussin kanssa. Jussi on Lappajärven poikia, "väärältä puolen järveä" Karvalasta, kuten häntä on tapana kiusoitella. Jennin on lastentarhanopettaja päiväkodissa. Jussi on urheiluhieroja, mutta opiskelee fysioterapeutiksi. Ja mikäpä muukaan kuin pesäpallo on kuulunut myös tämänkin parin elämään. Nyt on kuitenkin tullut crossfit, seinäkiipeily ym sellanen elämään. Pesäpalloilu on ollut nyt tauolla jo jonku aikaa.

Meidän tuplat **JUTTA JA JUULIA** syntyivät 2000. Tytöt asuvat Seinäjoella omillaan. Jutta valmistui urheiluhierojaksi kesällä ja haaveissa on jatkaa fysioterapeutiksi. Juulia haluaa opiskella jotain liikunta-aiheista, mahdollisesti liikunnanohjaajaksi. Ja nämäkin molemmat pelaavat pesistä, mitäs muutakaan. Liikunta kuuluu heidän jokapäiväiseen elämänsä, talvella myös hiihtäminen on mielipuuhaa. Lentopalloa ovat

pesiksen ohella pelanneet Alajärven Ankkureissa. Heillä on myös metsästysten tuomarikortti, joten voivat olla tuomareita hirven- ja karhunhaukkukokeissa.

Kuvassa Hermannin ensimmäinen kaato vuonna 2016.

Meidän "pikku isäntä" **HERMANNI** syntyi 2005 ja asuu vielä kotona. Rippijuhlat olivat viime kesänä ja mopo/traktorikortti on toiveissa kun joulukuussa tulee tarpeeksi ikää. Myös Hermannin oli yhden kesän pesäpallossa mukana, mutta ei pitänyt sitä lajinaan. Hän aloitti 7-8 vuotiaana ilma-aseharrastuksen Lappajärven Ampujissa ihan hyvällä menestyksellä, palkintojakin tuli kisoista. Hermannin kuuluu Itäkylän Metsästysseuraan ja ampui ensimmäisen hirvensä jo 9-10-vuotiaana. Kummisetä on opettanut kalastuksen saloja. Hänen kanssaan käydään kalassa sekä lintu- ja rusakkometällä. Myös maanviljelys, koneet ja traktorit kiinnostaa.

Kuten huomasitte, pesäpallo on kuulunut tai kuuluu jokaisen elämään, pelaajana, katsojana ja kannustajana. Kentät on tulleet tutuiksi eri puolilla Suomea ja kilometrejä on tullut autoon – paljon. Palloa on lyöty kotipihassa ja "muutama" kerran on ikkunoita vaihdettu kun niihin on lentänyt "lintu" (lue pallo). Kesällä on tiennyt kyllä mitä tekisi, ei ole ollut luppoaikaa, mutta mitäpä sitä ei tekis lastensa eteen.

"Ei omena puusta kauaksi putoa"

Vimpeliläisistä on sanottu, että he syntyvät räpsä kädessä. Itse pelanneena vimpeliläisenä näin on ilmeisesti käynyt meidän lasten kohdalla, kun ovat puoleksi vimpeliläisiä. On lapsille tullut liikunnallista perimää isänsä Petrinkin puolelta. Hän on nuorempana hiihtänyt Lappajärven mestariksi ja ampumahiihtänyt Järviseudun

mestariksi asti. Myös metsästys on ollut harrastuksensa koko ikänsä, joten ei Kuoppalan pakastimesta ole päässyt liha loppumaan.

Kun lapset olivat vielä oli kotona...

Olihan siinä vilskettä ja vipinää, ja nyt vallankin kun on jo perhettä ja vävyjä. Sitä nytkin oottaa kuin kuuta nousevaa, että saa porukan taas kotiin, onneksi käyvät tosi usein.

Hyvin tulivat toimeen keskenään lapsena ja vielä tänäkin päivänä, läheiset välit on toisiinsa kaikilla. Olihan joskus ettei ihan suoranaisesti leikkiin otettu, että keksittiin joku muu tehtävä toiselle. Muistan kerrankin kun Jenniä ei haluttu kotileikkiin navetan päälle, niin hän sai olla portsarina portaiden alapäässä. Siinä ei ollut mitään tekemistä, mutta täydestä meni ja tyttö oli tyytyväinen osaansa.

Myös ikkunan hajoamiselle on keksitty aivan muu syyllinen. "Tuplat" löivät pesäpalloa ja ikkuna hajosi ulkorakennuksen katon rajassa, tosi korkealla, niin tytöt päättivät hakea kuolleen linnun, jonka olivat nähneet aikasemmin jossain pihapiirissä, ja sanoivat, että lintu lensi ikkunaan... Väkiluku kasvoi harva se päivä, kun oli kavereita ja serkkuja päivällä leikkimässä ja yökylässä. Aina löyty nukkumapaikka kaikille ja paikka ruokapöydästä.

Lasten isovanhemmat Helle ja Jussi sanoivatkin, että Viinamäessä on ihmetelty (en muista kuka oli sanonut) millanen talo se Kuoppalan talo on, kun Ellin, Hellen ja nyt minun aikana kaikki viihtyy siellä iästä riippumatta, kaikki on aina olleet tervetulleita. Helle ja Jussi ovatkin sanoneet, kuinka mukavaa oli seurata lasten tekemisiä ja kasvua siinä pihapiirissä. Käviväthän lapset varmaan joka päivä heidän luonaan, kun tien toisella puolella asuivat, oli lyhyt matka. Aina olivat valmiita tulemaan leikkimään, kускаamaan tai mitä nyt ikinä lapset halusivat. Omat hommat taisivat jäädä myöhemmäksi.

Eipä tuota aikaa saa enää takaisin, mutta en sitä kyllä vaihtaiskaan pois.

*Kuoppalan sakki perheineen toivottaa
HYVÄÄ JOULUA JA
ONNELLISTA UUTTA VUOTTA 2021*

Lasten side Koskeloihin: Selvitys jutun alussa.

Häätunnelmia koronavuonna

Vuosi 2020 ei ole ollut kenellekään meistä herkkua. Järjestyttävä poikkeustilanne maaliskuusta alkaen on aiheuttanut paljon huolta ja yksinäisyyttä. Maailmanpoliittinen tilannekin on ollut niin absurdia seurattavaa, ettei enää tiedä, onko elämä tragediaa vai komediaa. On sellainen tunne, ettei mikään voi tänä vuonna enää yllättää. Paitsi ehkä se, että johonkin väliin on mahtunut myös juhlaa ja läheisyyttä.

Minä ja Kimmo menimme naimisiin kesän ja syksyn taitteessa 5.9.2020. Koronan ensimmäinen aalto oli takana ja toinen näkyvissä edessä. Saimme silti viettää ällistyttävän onnistuneen juhlapäivän noin 60 vieraan kanssa.

Juhlapaikka oli Helsingin Vuosaarella sijaitseva Villa Ivan Falin. Huvila on tullut sitemmin tutuksi myös esimerkiksi Ensitreffit alttarilla -ohjelmasta. Vihkiminen pidettiin ulkona terassilla. Oli onni, että se järjestyi, sillä ilta oli sateinen. Pappimme Marketta Antola puhui osuvasti kiteyttäen sen, miten elämään ja rakkauteen kannattaa suhtautua: ei vain puhetta vaan myös tekoja haasteita pelkäämättä.

Itse juhla sujui yli odotusten. Jätimme väliin kätelykierroksen ja halailut, ja keskityimme niiden sijaan lämpimiin eleisiin ja sanoihin. Ääneen lausuttu toiveemme oli, että juhlissa pidettäisiin paljon puheita tai muita vieraiden esityksiä. Äitini Vuokko Saikkonen aloitti onnen toivotuksilla ja puhumalla elämän eri sävyistä ja palasista, joita aviopari elämässään sovittelee yhteen. Kimmon isä Seppo Heiskanen jakoi insinöörimäisen järkeviä elämänohjeita avioliiton ylläpitoon ja huoltoon. Siskoni Taru Mäkelä muisteli lämmöllä, kuinka karsea teini olin ollut. Ystävien sanoista huokui sellaista läheisyyttä, arvostusta ja tarkkanäköisyyttä, ettei voinut olla kuin ylpeä siitä, miten hienoja ihmisiä ympärillämme onkaan. Ehkäpä yllättävin veto oli kuitenkin isäni Paavo Saikkosen ohjelmanumero, joka oli pidetty meiltä salassa. Aavistelinkin kitaraa ja haitaria soitta-

valta isältäni jotain musikaalista, mutta en laulunumeroa. Paavo lauloi hääbändin säestämänä *Tyttären valssin*. Mykistävä, rohkeaa ja koskettavaa. Minä ja Kimmo pysyttelimme naama peruslukemilla itse tilanteessa, mutta voi hyvän aika sitä niagaran putousta häiden jälkeisenä päivänä, kun katsoimme laulun videolta uudelleen. Kimmo totesi, että on varmaan ihan kamaa olla isä, kun on noin paljon tunteita!

Morsion isä-Paavo poistumassa estradilta laulunsa jälkeen.

Omat osuutemme hoidimme Kimmon kanssa omaan tyyliimme. Oman puheen runko oli ollut valmiina viikkoja, mutta sanat viimeistelin minuuttia ennen h-hetkeä kännykän muistiinpanoihin. Kimmo puolestaan heitti kaiken lonkalta. Puheiden jälkeen oli tanssin aika. Häätanssimme oli iloinen cha-cha, ja siitä alkoi loppuillan riehakas biletyt.

Pari yllättävää ihmistä sanoi kahden kesken illan aikana spontaanisti, että meistä näkee, että me sovimme kovin hyvin toisillemme. Se vahvisti minulle sen, minkä voimakkaasti itsekkin tunnen: olemme hyvä tiimi. Mitäpä muuta kuin laatua syntyisikään, kun yhdistetään mitä parhaimmat keskisuomalais-pohjanmaalaiset sekä stadilais-savolaiset juuret.

Annele Heiskanen o.s. Saikkonen

Annellen side Koskeloihin: Hänen isänsä on Paavo Saikkonen ja Paavon äiti oli Esteri Saikkonen o.s. Koskela.

Hei sukuseuralaiset!

Ensi kesänä on taas kulunut kolme vuotta edellisestä sukumme kokoontumisesta. Siis kesällä 2021 on aika jälleen tavata ja päivittää kuulumiset.

Johtokunta kokoontui syyskuussa ja pohti alustavasti asioita, joita tulee ottaa huomioon ensi kesänä. Johtokunnan seuraava kokous pidettäneen ensi vuoden huhtikuussa ja tällöin esim. suvun kokoontumisen ajankohta ja paikka pitäisi olla selvillä. Ottakaapa hyvät sukuseuralaiset kantaa näihin asioihin; mitä haluatte? Missä olisi mukava tavata? Mitä ohjelmaa järjestetään? Voitteko itse järjestää ohjelmaa? Lähettäkää ehdotuksia vaikka sähköpostilla johtokunnan jäsenille! Tietenkin on otettava huomioon, ettei sukuseuramme finanssipuoli ole järin mahtava, mutta olosuhteiden mukaan järjestetään asioita joita toivotaan.

Joka tapauksessa pääasia on, että tavataan, eikä mitkään poikkeusolot enää ole harminamme!

Sukukokousten yksi suosikkiohjelma on ollut arpajaiset, joten ne on syytä ainakin toteuttaa ja niinhän se on, että arpajaiset eivät ole mitään, ellei ole palkintoja. Vetoamme Teihin hyvät sukuseuralaiset, pienetkin palkinnot ovat tervetulleita. Jos saamme kokoon paljon tavaroita, niin voimme järjestää myös huutokaupan. Katsotaan asiat sitten tilanteen mukaan.

Sukukoruja tulee myös myyntiin, joskin valikoima on tällä hetkellä varastossani aika pieni. Jos jollakulla on nyt mielessä jokin koru, jonka haluaisi ostaa, ota yhteyttä!

Ideoidaan yhdessä hauska ja iloinen yhteinen päivä ensi kesälle!

Nyt toivotamme Teille kaikille OIKEIN HYVÄÄ JOULUN AIKAA JA MUKAVIA TALVIPÄIVIÄ!

terveisin Vuokko ja Paavo Saikkonen

Side Koskeloihin: Paavon äiti oli Esteri Saikkonen o.s. Koskela ja Vuokko on Paavon vaimo.

PERHEJUHLIA

Pikku Josefinan ensimmäinen juhla

Johannan ja Marko Ollin nuorempi lapsi syntyi 22.9.2020. Hän sai 31.10.2020 kasteessa nimeksi Josefiina Linnea Isabel. Isänsä sylissä on pikkusiskon juhlassa mukana myös 24.10.2017 syntynyt Wilhelmiina Lyydia Elisabet.

Johannan side Koskeloihin: Hänen isänsä on Petri Kuoppala, Petrin isä oli Juhani "Jussi" Kuoppala ja Jussin äiti oli Elli Seliina Kuoppala o.s. Koskela.

Hääjuhla

Saikkosen Paavon ja Vuokon Annele-tyttären ja sulhonsa Kommon häitä juhlittiin syyskuun alussa. Annele välittää meille iloiset ja kosketavat juhlatunnelmat tässä tiedotteessa.

Tontun sauvakävely

Joku viuhtoo mäessä
punapuku yllä.
Jonttu joulutonttu on
sauvakävelyllä.
Hiki tippuu otsalle,
parran huurre peittää.
Tonttu-ukko innoissaan
lenkkiänsä heittää.

Umpihankeen polkua
Huiskis, hauskis avaa.
Viestit metsän eläinten
mennessänsä tavaa.
Alamäkeen askeltaa
huopatossut sievät.
Tontun laskuun liukkaaseen
yllättäen vievät.

Jonttu tiiraa pilviä,
hiutaleita hetken
näkökulma uusi on
kesken metsäretken.
Parantelee pakarain
Löyly illansuussa.
Uinti avannossa kun
kuu jo keinuu puussa.

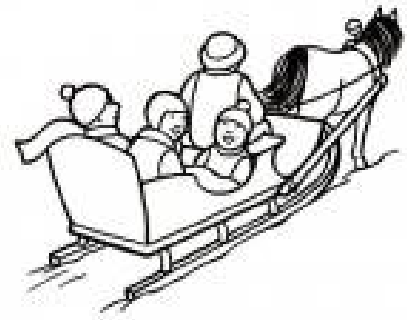
Sirpa Sironen-Hänninen

*Sirpan side Koskeloihin: Hänen äitinsä on Anja Sironen o.s. Tyynelä
ja Anjan äiti on Helka Tyynelä o.s. Koskela*

Jospa oikea talvi vielä tulisi, ja pääsisi vaikkapa reellä "körön körön kirkkoon", niin voisi tarvita reessä kunnon peitteen. Senhän voi tehdä itse, alla vanha hyvä ohje nahkasten tekoon.

Vällyt eli nahkaset

Talvipeitteiksi valmistettiin vällyjä eli nahkasia, joissa päällyspuolena oli raanu tai villakangas ja alapuolena yhteenommellut pitkäkarvaiset lampaantaljat. Niiden muokkaaminen vällyjä varten oli monivaiheinen prosessi.

Aikuisen vällyihin tarvittiin kuudesta kahdeksaan lampaannahkaa. Lampaat teurastettiin myöhään syksyllä, jolloin niissä oli pitkä ja hyvänlaatuinen loimivilla. Koivet ja huonot osat leikattiin pois. Nahat pestiin hyvin lämpimällä saippuavedellä, joka ei saanut olla liian kuumaa, ettei karva vahingoittunut. Samasta syystä sai olla tarkkana, kun nahkoja kuivattiin saunassa. Nahkojen pehmittämistä varten tehtiin peittoainetta liottamalla ruis- ja ohjarauhoja veteen. Seokseen lisättiin alunaa ja suolaa, ettei se mädäntyisi. Mikäli seos vetelöityi, lisättiin käsittelyn aikana jauhoja. Kahdeksaa vällynahkaa varten tarvittiin sangollinen peittoainetta, joka levitettiin nahkojen "lihapuolelle". Sen jälkeen nahkat kierrettiin kaksittain vastakkain yhteen tiukalle rullalle. Ne vietiin kopassa viileään paikkaan noin kymmeneksi vuorokaudeksi. Välillä käytiin koettamaan nahan valmistumista, josta merkinä oli se, että pintaan jääneet kelmut ja lihat alkoivat helposti irrota. Pehmenneistä nahoista kaavittiin kaikki irtoava moska pois pienellä rautalapiolla, puunkappaleella tai muulla välineellä. Nahkaan ei tässä vaiheessa saanut tulla reikiä. Puhdas nahka kuivattiin ja sen jälkeen pehmitettiin joko hieromalla sitä käsissä tai katosta riippuvien vitsalengkien avulla. Myös seinään kiinnitettävää räkkirautaa käytettiin tähän tarkoitukseen.

Yleensä vällyt teetettiin vällymestareilla jotka kiersivät taloissa. Vällyjen tekoon kului viikko, jonka ajan mestari viipyi talossa. Hän pehmitti nahat lopullisesti valmiiksi, leikkasi ne ja ompeli yhteen nelinkertaisella pellavarihmallä. Päällisiksi ommeltiin talon naisten kutoma vällynpäälliskangas, joka useinkin oli punamustaruudullinen. Hyvin paljon käytettiin myös raanuja, varsinkin suorakuvioisia tapeeteja ja vakoraanuja, mutta joskus myös rinkisiä tai silmukkoja. Ostokankaita ei käytetty, sillä "sellaista akkaväkeä, joka ei saanut vällyihin muuta kuin ostopäällisen, pidettiin suorastaan kunnottomana ja saamattomana".

*Teksti on lainattu Järviseutuseura ry:n luvalla kirjasta Järviseudun historia III.
Kuvailaus: papuset.net*

Mietteitä

Muutoksia täynnä on ollut lähes koko tämä vuosi. Korona, kevään laajat karanteenit - taas äskettäin uudet rajoitukset. Syksyn kovat myrskyt, leuto syksy mikä ei syksyiltä aina edes tuntunut. Mutta joulun tulee ja pysyy, satoi tai paistoi, myrskysi tai tuiskusi.

Pysyvää on myös Koskelan sukuseura, niin toivon ja uskon. Ensi kesänä tavataan toivottavasti entistä isommalla joukolla vähän erilaisissa merkeissä, niin on vähän suunniteltu. Puheenjohtaja kirjoituksessaan jo jotain vihjasi.

Nyt tämä tiedote lähetetään vain tänä vuonna jäsenmaksun maksaneille, noin 25:lle. Aiemmin sai tiedotteen kaikki joiden yhteystieto oli minulla, yli 70:lle – kahdesti vuodessa. Nyt on heikentyneen talouden vuoksi ainakin toistaiseksi supistettu jakelu vain maksaneille, kerran vuodessa joulun alla, paitsi kokousvuonna jaetaan kutsu alkukesästä. Olisi hienoa jos "maksamattomina pois pudotetut" saataisiin mukaan. Jos joku sinulle ihmettelee ettei ole saanut tiedotetta, niin kerropa että tilinumero löytyy tuosta vierestä ja myös netistä osoitteesta koskelansukuseura.net. Ja myös minun yhteystietoni ovat tuossa vieressä niin saan osoitteen jäsenluetteloon.

Vuokko jo muistuttelikin ensi kesän arpajaisvoitoista. Pakko ole tuoda mitään, mutta jo kahvipakettikin on ihan kiva. Mutta omin käsin tehty on aina hieno, uniikki arpajaisvoitto.

Kirjoitan tätä itsenäisyyspäivänä, jolloin perinteinen aamupäivän puuhani on joulusinapin teko. Samalla reseptillä olen sitä tehnyt 49 jouluna. Tuo herkku paranee vanhetessaan, siksi se kannattaa tehdä jo nyt kinkun siivuja odottamaan jääkaappiin. Siitä se joulun tuoksuineen alkaa.

Rauhallista joulun aikaa kaikille koskelalaisille!

Leena Koivumäki, sihteeri-tiedottaja

Leenan side Koskeloihin: Hänen isänsä oli Paavo Niemelä ja Paavon äiti oli Hulda Niemelä o.s. Koskela

Mielenrauhaa

*"Kahta vain joululahjaa,
kahta vain mä toivoisin.
Vain pientä hetken hengähdystä
ja mielenrauhaa tietenkini.
Mä toivon vain, vain joulun aikaa,
et sydän ois ees hetken aikaa huoleton
ja joulun tois tuon hetken toivon.
Jos myötä tuon yötuulen lauhan,
joulun tois taas mielenrauhan rahtusen
maailmaan sekavaan."*

Sävel Kassu Halonen, sanat Edu Kettunen

KOSKELAN SUKUSEURA

Hallitus 2019 - 2021

ESA KOSKELA puheenjohtaja
Mararannantie 9 B 5 68600 Pietarsaari
044 785 1649
esa.koskela@pietarsaari.fi

HANNU ANNOLA, varapuheenjohtaja
Honkapirtinkatu 7 B 15 15950 Lahti
0400 565 871
annolahannu@gmail.com

LEENA KOIVUMÄKI, sihteeri ja tiedottaja
Kaarikatu 5 A 2 33100 Tampere
040 745 7506
anttileena.koivumaki@gmail.com

PETRI KOIVUMÄKI
Kaltsilantie 252 38220 Sastamala
044 7711312
petrikoivumaki@gmail.com

MINNA KUOPPALA
Puurontie 87 62660 Itäkylä
minna.kuoppala@hotmail.com

PAAVO SAIKKONEN
Samuli Rantasentie 13 42700 Keuruu
040 741 7524
paavo.saikkonen2@luukku.com

Rahastonhoitaja

Harriet Pitkänen
Heikelinkatu 12 B 68600 Pietarsaari
040 5936727
harriet.pitkanen@gmail.com

Seuran tunnustukset

Vuokko Saikkonen
Samuli Rantasentie 13 42700 Keuruu
0400 796 956
vuokko.saikkonen@luukku.com

Internet-sivujen ylläpitäjä

Riikka Saikkonen
040 576 4909
saikkonenriikka@gmail.com

Facebook-ryhmän ylläpitäjä

Taru Mäkelä
Salimäentie 568 13880 Hattula
040 739 7517
taru.makela@gmail.com

Sukuseuran jäsenmaksu

15 euroa / vuosi / ruokakunta

Pankkiyhteys

OP-Lappajärvi 474610-213768
IBAN FI42 4746 1020 0137 68

KOSKELAN SUKUSEURA
Lappajärvi

Ellei vastaanottajaa tavoiteta,
pyydetään tämä lähetys
palauttamaan osoitteeseen:
Leena Koivumäki
Kaarikatu 5 A 2
33100 Tampere